

ἅγιοι πατέρες μετὰ τὰς ψυχὰς ἐφρόντισαν καὶ περὶ τῶν σωμάτων. Διὸ ἐφθείραν καὶ ἡτίμασαν τὰς θυγατέρας, τὰς νύμφας καὶ τὰς συζύγους τῶν καλῶν χωρικῶν, οἵτινες ἤδη ἀνοίξαντες τὰ μάτια τῶν, καταγγέλλουσι τὰ αἵσχη ταῦτα δι' ἀναφορὰς τῶν πρὸς τὸν βούλγαρον ἐπίσκοπον Ἀδριανουπόλεως, ζητοῦντες πρὸς τοῦτοις τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δωρηθεσῶν γαιῶν, καὶ μυριάκις προτιμῶντες ἕνα διάβολον ὅστις δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ, ἀπὸ πολλοῦς τοιούτους.

Σημεῖον τῶν καιρῶν. Μία κυρία μᾶς ἀνακοινεῖ ὅτι εἰς τὸ ἐνοικιαστήριόν του ἐπέμενεν εἰς ἰδιοκτητίης νὰ τεθῇ ὡς ὅρος ὅτι δὲν θὰ ἀναβαίνουν τῆς σκάλης περισσότεροι ἀπὸ ἕξ μαζὺ διότι φθείρονται τὰ σκαλοπάτια. Τὸ ἄκρον ἄκρον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦνε ἐνοικιάζων τις εἰς παχύσαρκόν τινα κύριον ἢ κυρίαν νὰ προτείνῃ ὡς ὅρον νὰ μὴ ἀναβαίνει ὅλος μαζὺ, ἀλλὰ πρῶτα ὁ μισὸς, καὶ ἔπειτα ὁ ἄλλος μισός.

Ἐπειδὴ ἀρκετὸν καιρὸν ἔχομεν νὰ ἀκούσωμεν κανένα φόνον ἢ κανένα ἀκρωτηριασμόν ἀπὸ ἀπροσεξίαν ἀμαξήλατῶν, ἢ ἀστυνομία δὲν δίνει πλέον ἕναν παρὰ. Διὰ τῆς κατὰ τὸ ἐσπέρας στοιβαχτῆς ἐξ ἀνθρώπων πλατείας τοῦ Συντάγματος αἱ ἄμαξαι διέρχονται κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ὡς βέλη Ἰνδῶν πολεμιστῶν, προκαλοῦσαι συνωθησὶν καὶ σπρωξίματα καὶ ἀπειλοῦσαι καταπατήματα. Παρακαλεῖται ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας νὰ σπεύσῃ προλαμβάνων τὴν ἐκ νέου αἱμάτωσιν τῶν κακούργων τριγῶν τῶν ἀμαξῶν, καὶ ἀναγκάζων τοὺς ἀμαξηλάτας νὰ ὁδηγῶσι τὰς ἄμαξας τῶν διὰ τοῦ μεταξὺ τοῦ πεζοδρομίου καὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ κοφενείου Γιαννοπούλου τραπεζῶν δρομίσκου, ὁ ὁποῖος ἀπλοῦται ἐκεῖ οἷον χαλασμένη ἀπὸ μηχανικὸν καὶ σχεδὸν ἀπαιτούσα διαβάσεις ἀμαξῶν.

Ἔχομεν καὶ ἄλλους ληστῶν βουλγάρων, ἐκτὸς τῶν ἁθλῶν τῶν πολιτευτῶν καὶ τῶν διδασκάλων τῶν. Ληστὰι βούλγαροι προσέβαλον τὸν σταθμὸν Ἰσικλάρ, κείμενον ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Βάρνης Ρουστουκίου. Ἀφ' οὗ ἐπλήγωσαν ἐπανειλημμένως τὸν σταθμάρχην, παρεβίασαν τὸ χρηματοκιβώτιον, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ εὕρωσι σημαντικὰ ποσά, ἀλλ' ἀγνοοῦντες ὅτι ἅμα ὑπερβῇ τὰς 20 λίρας τὸ ἐς τοῖς χρηματοκιβωτίοις ποσόν, ἀποστέλλεται εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον. Ἐκμανέντες ὅθεν διότι δὲν εὗρον πλεονέκτα τῶν 600 γροσίων ἀπῆγαγον τὴν δεκαεπταετὴ θυγατέρα τοῦ σταθμάρχου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν ἐταιρίαν νὰ πληρώσῃ λύτρα.

Ἐλύθη αἰσίως καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐνοικιάσεως ἑλληνικῆς οἰκίας ἐν Σέρραις εἰς τὸν Βούλγαρον Σαράφωφ διὰ βουλγαρικὸν οἰκοτροφεῖον, ἐκκενωθεῖσης τῆς οἰκίας καὶ ἐξωσθέντος τοῦ Σλαβασαποστόλου. Ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν αἰσίαν αὐτὴν λύσιν, διότι ἡ Διοίκησις, φοβηθεῖσα μὴ συμβῶσι ταραχαί, ἐπέισε τὸν Βουλγαροδιδάσκαλον ὅπως ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινούπολις, 21 Σεπτεμβρίου

Ὅποτεν ἡ θέσις τινὸς καταστῇ πλέον ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν ἀνοικονόμητος, τότε αὐτὸς ἄρχεται σκεπτόμενος περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν κατ' αὐτόν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιστάσει, εἰ μὴ, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδεῶν τοῦ Σιοπενχάουερ καὶ Ἀρτμάννου αὐτοκτονήσῃ, συλλαμβάνει πλείστα μὲν σχέδια,

11

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

11

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 573)

Ὅσα μετρητὰ εὗρε τὰ μετεχειρίσθη εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς καλὴν κατάστασιν ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατρὸς του. Ἐπειτα ἀφ' οὗ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταῖς ἀπέδωκε κατ' ἀρχὰς μὲν τὴν κίνησιν, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν εὐτυχίαν, τὰς ἐπώλησε, μὴ κρατήσας εἰμὴ τὰ σιδηρουργεῖα, τῶν ὁποίων τὴν ἀξίαν εἶχε κατανοήσει.

Ἐντὸς ἐπτὰ ἐτῶν εἶχεν ἐκποιήσῃ ὅλην τὴν πατρικὴν κληρονομίαν καὶ τώρα δὲν εἶχεν εἰμὴ τὸ χυτήριον τοῦ Νι-βερναί, τὸ ὁποῖον ἐμεταλλεύετο παραλλήλως μὲ τὸ ἐρ-

γοστάσιον τοῦ Πόντ' Ἀβδὸν, μεταχειριζόμενος τὸν σίδηρον αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τρέφῃ τὴν παραγωγὴν ἐκείνου. Τώρα πλέον ἦτο ἐκτὸς κινδύνου καὶ κύριος τῶν ὑποθέσεων του. Ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἱκανὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς σημαντικὴν ἐκτασιν. Λατρεῦόμενος ἐν τῇ χώρᾳ, ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ νὰ γείνῃ βουλευτής. Ποῖος ἤξευρε; Ἴσως ἡ ὕψωσις αὐτῆς ἐκολάκευε τὴν Κλαίρην. Ἐπειτα μήπως καὶ αὐτὴ ἡ βιομηχανία δὲν ἦτο δύναμις ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τοῦ χρήματος;

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐλπίς ἀνεγεννᾶτο ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἀνέλαβε τὸν δρόμον του. Ἦδη ἐξήρχετο τοῦ δάσους. Οἱ καλύπτοντες τὴν κοιλάδα λειμώνες ἐξηπλοῦντο δεξιᾷ του, ἀριστερᾷ του ἐξετείνοντο αἱ σειραὶ τῶν βράχων, αἱ χρησιμεύουσαι ὡς βάσεις εἰς τὸν λόφον. Ἐπὶ τῶν βράχων τούτων ἦσαν καὶ αἱ εἰσδοὶ τοῦ μεταλλείου. Μικρὸς σιδηρόδρομος, ὁμαλῶς ἀνηφορικὸς, ἀνέβαινε πρὸς τὰς στοάς, φέρων κατ' εὐθείαν τὸ μέταλλον πρὸς τὸ ἐργοστάσιον.

Ὁ Φίλιππος ἀποτόμως ἀσπασθεὶς ἀπὸ τὰς σκέψεις του, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς, καὶ στρέφον ἐλαβε τὸν δρόμον τοῦ μεταλλείου. Ἐπὶ μικροῦ λοφιδίου ὕψους ἡ μπαράκα τοῦ ἀρχιεργάτου, ὅστις ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ ἐξελέγῃ τὴν ἐξαγωγὴν. Ἐκεῖ διηυθύνετο ὁ Φίλιππος. Καθόσον ἐπλησίαζε τοῦ ἐφαινετο ὅτι ἤκουε φωνάς. Ἀσυνήθης ταραχὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ εἰσόδῳ

ἀλλ' εἰς οὐδὲν εὐρίσκει τὰ πράγματα ἐξοικονομοῦν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχῃ τι ὅπερ δύναται νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸν τῆς δυσχερούς θέσεως, ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτοῦ περιορίζονται εἰς ἓν μόνον σημεῖον· παραβλεπομένων πάντων τῶν ἄλλων, ἅτινα σχετίζονται πολὺ ἢ ὀλίγον πρὸς τὸ ζήτημα, εἴτε ἐκ κακῆς εἴτε ἐκ καλῆς θελήσεως, τοῦτο ἀκριβῶς παραμελεῖται. Οὕτω δὲ τίθενται μὲν εἰς ἐφαρμογὴν πολλὰ σχέδια ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Τοιοῦτον λοιπὸν τι συμβαίνει τῇ Τουρκίᾳ. Αὕτη περιορισμένη ὅλως ἐπιζητεῖ τὴν διαρρυθμίσιν τῶν οἰκονομικῶν αὐτῆς· ἀδιακόπως ἐπὶ σχεδίων σκεπτομένη, μὴ σταθμίζουσα καλῶς τὰ πράγματα καὶ μὴ ἐπιζητούσα τὴν διαρρυθμίσιν αὐτῶν ἐν τῇ γενικῇ διαρρυθμίσει. Βεβαίως ὅταν αὕτη ἀναπτύξῃ τὸ ἐμπόριον διὰ παντός πρὸς τοῦτο μέσου, αἴρουσα πᾶν τὸ εἰς τοῦτο πρόσκομμα, τακτοποίησιν τὰ τῶν τελωνείων αὐτῆς, ἐν οἷς διὰ τὸ ἐλάχιστον εὐρίσκει τι· κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον τὸν διάβολόν του, ἀγωνιζόμενος ἐπὶ ἡμέραν νὰ περιφέρῃ ἐν τεφτέρῳ μόνον ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον καὶ νὰ εὐρίσκῃ τοὺς ὑπαλλήλους τρώγοντας ἢ ποιούντας τὸ *ramâzi* (προτευχὴν) ἢ τοὺς πόδας νύπτοντας καὶ πλείσθ' ἕτερα ἐν ὧρα ἐργασίας· ὅταν ἀναπτύξῃ παντας τοὺς πόρους αὐτῆς, οἵτινες καὶ πλούσιοι καὶ ἱκανοὶ εἶνε, ἐνθαρρύνουσα τὰς ἐπιχειρήσεις, παρέχουσα ἄνευ δυσκολιῶν ἄλλα μετ' εὐκολιῶν προνόμια κτλ. ὅταν, λέγω, πάντα ταῦτα καὶ πλείσθ' ἕτερα κανονισθῶσι, τότε μόνον δυνατόν καὶ τὰ οἰκονομικὰ νὰ διαρρυθμισθῶσιν. Πλὴν αἱ ἰδέαι αὗται οὐδὲν διέρχονται καὶ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ διέλθωσι τοῦ νοῦ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἥτις σκεπτομένη μονομερῶς καὶ περιορισμένως ἀνέθηκε τῷ ὑφυπουργῷ τῶν οἰκονομικῶν γερμανῷ Βεττενδὸρφ βέη ὅπως συντάξῃ περὶ τοῦ ζητήματος· τοῦτου ἔκθεσιν λαμβάνων ὑπ' ὅψιν καὶ τὰ ἐν Γερμανίᾳ περὶ αὐτοῦ. Ὁ ὑπάλληλος οὗτος τῆς Πύλης, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς· ἔως ὑπὸ ἀγαθῶν ἐμφορούμενος ἰδεῶν, ἀλλὰ βεβαίως θὰ πάθῃ ὅ,τι καὶ ἄλλοι, ἐργασθεὶς ὑπέβαλεν πρὸ

αῆς εἰς Γερμανίᾳ ἀναχωρήσεως αὐτοῦ μακρὰν ἔκθεσιν περὶ τοῦ ζητήματος.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἐπίσης εἶνε λίαν περιορισμένη καὶ ἐξετάζει μόνον τὰ σχετιζόμενα μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν. Οὕτω ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς μέρει, ἡ ἔκθεσις αὕτη περιγράφει λεπτομερῶς τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων ἐν Πρωσσίᾳ καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν προσόδων κτλ. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πραγματεύεται τὰ περὶ τῆς τοπογραφικῆς ἐκτάσεως τῆς Τουρκίας ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τῆς Πρωσσίας ἀνευρίσκουσα μεγίστην διαφορὰν ἐν τῷ συναικισμῷ ὅστις ἐστὶ μικρὸς ἐν Τουρκίᾳ, μέγας δ' ἐν Πρωσσίᾳ. Περιέργον ὅτι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν συγκοινωνιῶν ὁ Γερμανὸς τούρκος ὑπάλληλος δὲν θεωρεῖ ὡς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ἀλλὰ προτείνει τὴν ἀποδοχὴν τοῦ προσκοινοῦ συστήματος, ὅπερ ὡς λέγει, βασιζέται ἐπὶ τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, ἄνευ αὐτῶν. Ἀκολουθῶς γίνεται λόγος περὶ τῆς δημοσιονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν Πρωσσίᾳ, ἥτις προτείνει ν' ἀποχωρισθῇ ἐνταῦθα ἀπὸ παντός ἄλλου κλάδου καὶ συγκεντρωθῇ εἰς χεῖρας τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου.

Μετὰ ταῦτα εἰσέρχεται εἰς διαφόρους λεπτομερείας τὴν ὑπηρεσίαν ἀφορώσας.

Ἐν γένει ἡ ἔκθεσις εἶνε λίαν καλὴ καὶ ἡ καθολοκληρίαν αὐτῆς ἀποδοχὴ καὶ ἐφαρμογὴ ἤθελεν εἶσθαι ἔργον προόδου τινος. Δυστυχῶς ὁμως φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη θέλει λάβει τὴν τύχην καὶ πολλῶν ἄλλων, καθότι παρεπέμφθη εἰς τὸ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείων ὅπως ἐφαρμοσθῶσι μέρη τινὰ αὐτῆς, τοῦτέστιν ὅπως τεθῇ ἐν ταῖς ἀρχαίς.

— Τέλος πάντων ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ λόρδος Δούρφριν ἀναπνέει τὴν βοσπόρειον αὔραν. Ἐσχεν ἤδη συνέντευξιν μετὰ τῶν διαφόρων ὑπουργῶν καὶ κυρίως μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ. Προσεγγὼς θέλει ἐμφανισθῇ τῷ Σουλτάνῳ.

— Ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας ἐν Ἀθήναις Τεφὴκ βέης ἀ-

τῶν στοῶν. Ὁ διευθυντὴς τῶν σιδηρουργείων ἐτάχυνε τὸ βῆμα· μετὰ τινος στιγμῆς δ' εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐνθα παρατηρεῖτο ἡ κίνησις καὶ ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τί συνέβαινε.

Εἶχε λάβει χώραν κατὰπτωσίς τις χωμάτων προσελθούσα ἀπὸ εἰσροῆν ὑδάτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ σιδηροδρόμου. Αἱ ἄμαζαι ἀνετράπησαν καὶ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ τοίχου, ἐπισώρευσις ἄμμου καὶ κατακρημνισθεισῶν σανίδων, εἶχε καταπλακώσει τὸν ὁδηγὸν τοῦ τραίνου, δεκαπέντε ἐτῶν παιδί. Μερικοὶ ἐργάται καὶ τινες γυναῖκες, ἐλθούσαι ταχέως ἀπὸ τὸ χωρὶ ἐσχημάτιζον ζωηρὸν κύκλον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου, χειρονομούσα, ἐκλαίε θρηνῶδως μία γυναῖκα.

Ὁ Φίλιππος παραμερίζων τοὺς παρευρισκομένους εἰσῆλθε ζωηρῶς εἰς τὸ μέρος τοῦ κύκλου.

— Τί εἶναι λοιπόν; ἠρώτησεν ἀνησύχως.

— Ἄ! κύριε Δερβλάῦ! ἐστὲν ἀγενὴς γυναῖκα διπλασιάζουσα τὰς χειρονομίας καὶ ὁλολύζουσα μόλις εἶδε τὸν διευθυντὴν τῶν σιδηρουργείων, τὸ παιδί μου τὸν Ἰακωβό μου, τὸν πῆρε τὸ βαγόνι καὶ ἔχει τρία τέταρτα τώρα ποῦ εἶναι· καὶ ἀπὸ κάτω!

— Καὶ τί ἔκαναν διὰ νὰ τὸν εὐγάλουν; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Φίλιππος, στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἐργάτας.

— Ἐβγαλαν ὅσα χρώματα μποροῦσαν εἶπεν ἀρχιεργάτης τις, δεικνύων πλατεῖαν ὁπλὴν, ἀλλὰ τώρα δὲν τολμοῦμε νὰ

ἡγίζουμε τὰ ξύλα, γιατί λίγο νὰ λαθέψουμε θὰ πέσουν ἀπάνω 'στὸ παιδί καὶ θὰ τὸ σκοτώσουνε...

— Ἀχ! προτύτερα μᾶς ἐμίλαγε ἀνέκραξεν ἡ μητέρα τοῦ κινδυνεύοντος μὲ ἀπελπιστικὴν φωνήν, τώρα οὔτε ἀκούγεται. Ὁξάκασε πιστεύω. Ἀχ! παιδί μου, αὐτοῦ θὰ τὸ ἀφῆστε;

Καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκρηγνυμένη εἰς λυγμούς· ἔπεσε λιπόψυχος ἐπὶ τῆς χλόης. Ρίπτων τὸ ὄπλον του εἰς τὰς χεῖρας τῶν παρευρισκομένων ὁ κύριος Δερβλάῦ, ἐξηπλώθη προῦμυτα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔχων τὸ οὖς προσκεκολλημένον εἰς τὴν ὁπλὴν ἤκουε. Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτει εἰς τὸν ἐξ ἄμμου τάφον, ὅπου ἦτο τὸ παιδί.

— Ἰάκωβε! ἐφώνησεν ὁ κύριος Δερβλάῦ μὲ φωνὴν γινομένην πένθιμον καὶ ὑπόκωφον ἐν τῇ ὑπογείῳ ἐκείνῃ κλίνῃ. Ἰάκωβε! μ' ἀκούς;

Εἰς στεναγμὸς τῷ ἀπέκτεσε καὶ μετὰ τινος στιγμῆς οἱ διακεκομμένοι καὶ ἀσθενεῖς οὗτοι λόγοι ἐφθασαν μέχρις αὐτοῦ.

— Ἄ! κύριε! σεῖς εἰσθε! ἂν εἰσθε σεῖς ἐσώθηκα.

Ἡ ἀφελὴς αὕτη ἐμπιστοσύνη ἐτάραξε τὸν Φίλιππον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἀδύνατον διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐλπίδα τοῦ παιδιοῦ.

— Μπορεῖς νὰ κινηθῇς; τὸ ἠρώτησεν ἐκ νέου.

— Ὁχι! ἐφίθυρσεν ὁ μικρὸς ἀσθμαίνων καὶ σχεδὸν πνιγόμενος, ἔπειτα μοῦ φαίνεται ὅτι ἔσπατα καὶ τὸ πόδι μου.

ναχωρεῖ, ἀναχωρεῖ καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκειται. Ἴσως θὰ τὸν ἀνεμένατε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, καίπερ οὐδόλως φροντίζοντες περὶ αὐτοῦ, δὲν ἀνεχώρησεν ὅμως. Θὰ ἀναχωρήσῃ μὴ φοβείσθε, ἢ μεθαύριον ἢ τὸ ἀργότερον τῇ προσεχεῖ τετάρτῃ. Καλῶς νὰ τὸν δεχθῆτε.

— Τὸ προβουλευτικὸν τμήμα ἐξέδωκε τὸ βούλευμα αὐτοῦ περὶ πικραπομπῆς τοῦ Βαχρῆ πασᾶ, τοῦ χαριτωμένου μας ἀστυνόμου, εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Τὸ συνεπαγόμενον ὅμως ἐνταλμα συλλήψεως δὲν ἐξεδόθη, ἐπομένως ὁ Βαχρῆς μένει εἰς τὸ σπῆτι του. Νῦν ὁπότε ἐξεδόθη καὶ αὐτοκρατορικὸς ἱραδὲς, καθ' ὃν ὁ Σουλτάνος ἐντέλλεται τὴν ἐκδίκασιν αὐτοῦ καὶ αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου πεπεσμεθὰ ὅτι καὶ ἡ ἀπασχολοῦσα τὸ δημόσιον ἐνταῦθα ὑπόθεσις λήφεται τέλος καὶ ἱκανοποιηθῆσεται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ πολιτεία.

— Κυρία γνωστὴ ἐν Νεοχωρίῳ, ἡ σύζυγος τοῦ κ. Μποδὲ κεντρικοῦ ταμίου τῆς αὐτοκρατορικῆς ὁδοῦ. Τραπέζης, ἐνῷ ἀνέμενε τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ὅπως λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος συνοδεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, αἰφνης ἱκανοὶ χωροφυλακες μετὰ τινος ὑπαλλήλου τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας πλησιάζουσιν αὐτὴν καὶ τὴν ἐρωτῶσιν ἐὰν εἴνῃ ἡ κ. Φλερῆ. Μολοντί ἀπήντησεν εἴνῃ ἡ κ. Μποδὲ, ἐν τούτοις τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐκπληκτον τὴν συλλαμβάνουσι καὶ ζητοῦσι νὰ τὴν ὁδηγήσωσι εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Καθ' ὁδὸν ἡ κυρία ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ τοῦλάχιστον τὸν σκύλλον τῆς εἰς φιλικὴν οἰκίαν πλὴν τοῦτο οὐδόλως ἐπετράπη ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Τὴν στιγμὴν ὅμως ταύτην ἀφικνεῖται γνωστός τις τῆς κυρίας, ὅστις κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ὅτι ἡ ζητούμενη δὲν εἴνῃ ἡ κυρία ἢ συνέλαβον γαυριῶντες, καὶ ἀπαλλάσσει τὴν κυρίαν τῆς κακῆς ἐνοχλήσεως. Ὁ κ. Μποδὲ ἐλθὼν ἀπετάνθη

πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, ὃς κατὰ τὸ σύνθετος εἶπεν αὐτῷ τὸ γλαγνὶς ὀλντοῦ (λάθος). Εἰς τοῦτο ὅμως οὐδόλως ἱκανοποιήθη ὁ κ. Μποδὲ, ὅστις ἀπετάθη ἤδη εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν ζητῶν ἱκανοποίησιν. Καὶ ἔπειτα παραπονούμεθα διὰ τὴν ἀστυνομίαν μας ὅτι δὲν ἐργάζεται. Ποῦ τοιοῦτος ζῆλος;

Οὕτως

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΕΙΝ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Χανία, Σεπτέμβριος

Παρατηρήθη τοῦτο κατὰ τὰς ἐπαναστάσεις τῶν Κρητῶν οὐδέποτε ἡ σπανιώτατα Χριστιανοὶ περιέρχονται αἰχμάλωτοι εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων· μόνον εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαφέ, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἐγένετο τοιοῦτόν τι. Ἐνῷ, τούναντίον, οὐδέποτε ἐλλείπουσιν ἀπὸ τῶν ἐπαναστατικῶν στρατοπέδων αἰχμάλωτοι Τούρκοι στρατιῶται, οἵτινες τοιούτων τυγχάνουσι περιποιήσεων, ὥστε ταχέως λησμονοῦσι τὴν τύχην των καὶ μακαρίζουσι τοὺς ἑαυτοῦς των. Οὐδὲ ἀφίνει ποτε ὁ Κρῆς τοὺς ἐν τῇ μάχῃ νεκροῦς του νὰ πέσωσιν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν· τόσον σπάνιον εἴναι τοῦτο, ὥστε ὅσας τυχὴ νὰ συμβῇ οἱ Τούρκοι τὸ θεωροῦσιν κατάρθωμα ἔκτακτον, ἀποκόπτοντες δὲ τὴν κεφαλὴν τὴν προσηλόνουν ἐπὶ λόγχης καὶ τὴν φέρουσιν ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς πόλεις παρὰ τὴν σημαίαν ἀγρίως ἐπιδεικνύμενοι αὐτήν. Ἐὰν μαχόμενός τις βληθῇ ὑπὸ σφαίρας, πρώτη φροντίς τῶν παρ' αὐτὸν μαχητῶν εἴναι νὰ παραιτήσῃσι πρὸς στιγμὴν τὸ πῦρ καὶ νὰ ἐξαγάγῃσιν αὐτὸν

Αἱ λέξεις αὗται ἀκουσθεῖσαι ἐν μέτῳ φρικτῆς σιωπῆς ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν θεατῶν φρικτὴν ψιθυρον.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, θὰ σὲ βγάλωμε ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἀνορθούμενος.

— Ἐλάτε! πάρτε στυλῶματα καὶ σηκώστε αὐτὸ τὸ μαδέρνι, εἶπεν εἰς τοὺς ἐργάτας δεικνύων μακρὰν δοκὸν βυθισμένην ἐντὸς τῆς ἄμμου καὶ χρησιμεύουσαν ὡς φυσικὸν μοχλόν.

— Δὲν θὰ κάνουμε τίποτα, κύριε ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεργάτης κινῶν θλιβερώς τὴν κεφαλὴν. Θὰ τὰ ρίξουμε ὅλα. Γιὰ νὰ σωθῇ τὸ παιδί ἔνα μέσο ὑπάρχει, νὰ χωθοῦν 'ς τὴν τρούπα ποῦ ἐκάναμε τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄνθρωποι χεροδύναμοι καὶ νὰ βγάλουν τὸ παιδί ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κουνιθῇ· ἡμεῖς ἀπ' ὅξω θὰ βαστᾶμε τὰ μαδέρνι με γάντζους, ἀλλὰ ὅποιος πάῃ θὰ κινδυνεύσῃ 'ς τὰ γερά.

— Δὲν πειράζει, πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ διευθυντὴς τῶν σιδηρουργείων παρατηρῶν τοὺς ἐργάτας του. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἔμενον ἀκίνητοι καὶ ἐσιώπων, φλόξ ἀνέβη εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Ἐὰν ἕνας σας ἦτο ἐκεῖ ἀπὸ κάτω τί θὰ ἔλεγε γιὰ τοὺς συντρόφους τοῦ ἄν τὸν ἄφιναν; Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν τολμάει κανεὶς σας νὰ πάῃ θὰ πάω ἐγώ.

Καὶ κύπτων τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ὁ Φίλιππος ἐπρωχώρησεν ἔρπων ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Καὶ ὡς νὰ ἤρκει νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ θάρρος εἰς τοὺς καλοὺς

ἐκείνους ἄνθρώπους, τρεῖς ἐργάται εἰσῆλθον μετὰ τὸν κύριον Δερβλάῦ, ἐνῷ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι συνεννοῦντες τὰς δυνάμεις των ἀνεσκήκωναν δι' ἀντηρίδων τὰ μαδέρνι.

Ἐκ νέου ἐπῆλθε σιωπὴ. Δὲν ἤκούοντο πλέον ἢ οἱ λυγμοὶ τῆς δυστυχούς μητρὸς καὶ αἱ τραχεῖαι ἀναπνοαί, τῶν λιποθυμούντων σχεδὸν ὑπὸ τὸ βάρος ἐργατῶν. Στιγμαί τινας, μακραί, ὡς αἰῶνες, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ πέντε ἀνθρώπων ἐπαίζετο, παρῆλθον, καὶ κραυγὴ χαρᾶς ἀντήχησε. Κατασκοπισμένοι, με τοὺς ὤμους καὶ τὰς χεῖρας ἔξοχισμένους, οἱ τέσσαρες ἄνθρωποι ἐξήρχοντο τῆς ὁπῆς καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁ Φίλιππος τελευταῖος ἔφερε τὸ παιδί λιπόθυμον.

Φοβερός τριγμὸς ἀντήχησε. Τὰ μαδέρνι ἀφεθέντα ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἔπεσαν ἐπὶ τῆς τάφρου, ἐρήμου τώρα πλέον. Ἡ μήτηρ σχεδὸν τρελλὴ διεμοίραζε τὴν χαρὰν τῆς καὶ τὴν ἀγάπην τῆς μεταξὺ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τοῦ Φίλιππου. Τὸ πλῆθος δὲ συγκεκινημένον καὶ σιωπηλὸν περιέκυκλον μεσεβασμὸν καὶ σωτῆρας καὶ σωθέντα.

— Ἐλα! πάρτε αὐτὸν τὸν μάγκα 'στὸ σπῆτι του καὶ εἰδοποιήστε τὸ γιατρὸ, εἶπεν εὐθύμως ὁ κύριος Δερβλάῦ.

Ἐπειτα διορθώνων τὰ φορέματά του καὶ ἀναλαμβάνων τὸ ὄπλον του ὁ σιδηρουργὸς διευθύνθη πρὸς τὸ Πόντ-Α-βέον.

(ἀκολουθεῖ)